

Kommunizmusbeli emlékeink alapján gyermekeknek fenntartott börtöncellák összességeként képzeljük el a bölcsőde nevű intézményt. Pedig rég nem a sivár fehér csempe, fagyos mozaikpadló és végeleáthatatlanul sorakozó sárga bilik jellemzik. Már vannak színes szőnyegek, Micimackók, nyulak és más gyerekbarát lények a falakon, mackós vagy békás bilik és barátságos, kuckós kisbútorok.

Nem is pusztán gyermekmegőrzőként működik. A személyzet alacsony fizetése ellenére kedves, szakszerű és, bár nem óvónők, egy átlagos anyukánál jobban értenek a gyerekneveléshez. Legalábbis annak tömeges változatához.

Minden csoportban van egy ápoló, aki gyermek-egészségügyi asszisztensi képzésben részesült, ellentétben azokkal az óvoda pedagógusokkal, akiknek az óvodáskor előtti gyerekek pusztá pelenkázni való bábok, mert tanulóéveik során minimális mértékben hallanak róluk, és sokan csak a sajátjukat tartják a kezükben.

A politikusok marakodnak, a gyerekek szívnak. Sőt szopnak.

Ez a bölcsőde, a valamikori ötből az egyetlen, indult el szemünk láttára a sorvadás útján. Egyelőre csak a város által felhúzott tágas, gyermekbarát épületet kapták ki alóla privatizálás címén. Hogy ki? A családbarát politikájukkal hengegő politikusok egy csapata. Míg jött egy másik politikus csapat, akik egyébként szobraikkal hengegnek, de konzervatív ideológiájukba szintén belefért a családszeretet.

A két családbarát tábor összechapott a bölcsőde felett, természetesen a választási kampány idején, amikor az emberek többsége semmit sem vesz komolyan, ami a politikusok szájából elhangzik. Nyert, na nem hiszik el, kicsoda: a családbarátok. A bölcsőde épületét, amit

a szüleink, nagyszüleink építettek, végleg átjátszották egy vállalkozónak, hivatalosan a 400 személynek munkát adó vállalkozásának.

Nem perelünk, szégyenkezünk, és elveszünk

A négyszáz munkást – gyanítom, minimálbéren – tartó cég ellen a leszavazott városi tanács által elindított pert a választási diadal után, egy kánikulai napon, uborkaszezonban leállította az új városatyák gyülekezete. Néhányan pirulva, főhajtvá, de többségükben az átjátszás mellett döntöttek.

Mert a szégyenteljes műveletet vakációban hajtották végre, amikor sem a szülők, sem a gyerekek nem gondolnak a tanévre, és mindenki – beleértve a sajtó hangosabbik száját – a strandon vagy a boglya árnyékában keresi a hűvöst.

Négyszáz alkalmazott munkahelye, ha húsz évig nem függött, ma sem függ attól az épülettől, viszont függ tőle csak most 100 kisgyermekes család állása, és a további várakozó, de a bonyolult bürokrácia miatt bölcsődei helyre nem jogosultak munkahelye, megélhetése.

Megspóroljuk a magyar jövőt

A bölcsőde szociális alapon működik a városvezetés szerint. Gyanítjuk, mi úgy jutottunk be tavaly az udvarhelyi átlaghoz képest kicsit magasabb jövedelmünkkel, hogy mindkettőnk fizetési papírján az újságírói funkció szerepel. Másoknak nem ilyen egyszerű. Minimálbérre kell írattuk magukat, vagy **sürgősen meg kell szabadulniuk a földjeiktől, hogy a gyerekek szakzerű gondozását megoldják.**

De ne gondolják, hogy nekünk olyan könnyű volt. A párom Tordáig utazott poros buszokon, hogy bebizonyítsa, nemcsak neki, a szüleinek sincs egy maréknyi föld sem a nevén. Jómagam 40 fokban vágtattam a polgármesteri hivatal és a bölcsőde között a tízkilós pelenkás csomaggal a nyakamban többször is, hogy az összes iratot beszerezsem.

Ebből is látszik, hogy az RMDSZ-es tanács látványosan azon ügyködik, hogy a bölcsőde intézményét elsorvassza, mert szerintük sokba kerül. **Igen, a gyerekeink sokba kerülnek.** Nyilván senki sincs tisztában a gyermekvállalás szerelmes pillanataiban azzal, hogy pontosan mennyibe.

De a meggondolatlanul gyermeket vállalók és a gyermektelenek adójából is működtetik a bölcsődéket, tanügyi intézményeket, azért, hogy amikor öregek leszünk, legyen, akinek az adójából nyugdíjat kapjunk, legyenek fiatalok, akik utálkozás nélkül segítenek át az úton, vagy hoznak egy tányér levest, ha már mi nem tudunk rajtuk segíteni. Erre mondják, hogy ők a jövő. Sőt, ha kicsit demagóg akarok lenni, ők a magyar jövő. A székely magyar jövő. A maroknyi szikla stb.

Anyatejes gombamártás bölcsiszósszal

Az az RMDSZ-es többségű tanács viselkedik ennyire mostohán a gyermekeinkkel, amelyiknek az országos szervezete néhány évvel ezelőtt a kormány keblén elválaszthatatlanul csüggve két szopás közt kéjesen nyögte ki, hogy itt a vég. Elkúrtuk, csecsemők. Most már nektek is ki kell vennetek a részetek a válságkezelésből. Elvesszük tőletek a pelenkapénzt, és örüljete, mert akik még meg sem születtek, azoktól már **egyéves koruk után vagy az anyjukat, vagy a pelenkájukat vesszük el.** Tessék felnőni a bilihez.

Hogy a tejzabálók ne lázadjanak fel, és ne dobálják kakis pelenkákkal a kormányépületet, gyorsan megígérték, hogy cserébe az elkövetkező években gombamód szaporodni fognak a bölcsődék. Ennek élvezzük az eredményét.

Székelyudvarhelyen tágas bölcsődeépület száradt el gombamód a nyáron a gyerekek alól. Helyette cicomás, új, de jóval kisebb bölcsi termelt a Tábor-negyed tetején. A Tábor-negyedi szegény és pilás szülők örülnek, közelükbe költözött a bölcsi, a szombatfalvi, a csereháti, a Sziget-negyedi, a Rákóczi negyedi édesanyák pedig örüljenek, mert reggelente megdönthetik a hegyre babakocsitolási maraton rekordját.

Vagy vegyenek autót abból az alamizsnából, amit azoktól a helyi nagyvállalkozóktól kapnak, akiknek jelentős része politikai szereplő. Nem beszélve arról, hogy a szociálisan hátrányos helyzetűekre nem az a jellemző, hogy beperelik a tanácsot, sajtóhoz fordulnak, vagy tüntetni indulnak. Legalábbis Udvarhelyen.

A szociálisan hátrányos helyzetűek meghúzzák magukat a kifizetetlen számlák tornya mögött, és örülnek, ha tiszta ruhát adhatnak a gyermekükre. Turkálóból. Mert dübörög Székelyföldön a gazdaság.

Kontraszelekció, feketemunka és voksvadászat

Miközben elsorvad a bölcsőde, mert a polgármesteri hivatal elsikkasztja az igénylő dossziékat – több sztorit is hallottunk már síró, figyelem, hivatali alkalmazottak, nem siránkozó, hanem síró édesanyáktól –, a kisnyugdíjas nénik háromszor annyiból élhetnek, mint a kisgyermekes családok. Egy gondozó néni ára havonta a szolgáltatásoktól függően 400-800 lej (a bölcsőde tavaly maximum 84 lej volt), ennyit költenek a kisgyermekes családok minimálbérükből gyermekmegőrzésre.

Ugyanannyit, amennyi egy bölcsődei gondozó fizetése, aki 20-as létszámú csoport testi-lelki egészségéért felel. **És nem eteti a szájában megrágott falatokkal a gyermeket streptococcusosra, és nem nézeti habzó szeműre rajzfilmekkel a háromévesnél fiatalabbat.**

Ezt nevezik kontraszelekciónak, mert ahelyett, hogy a szaporodó bölcsődékben szakképzett gondozóknak fizetnénk, akik ugye adóznak is, fizetünk a néniknek. Nem nyugdíjat az egész életük során végzett munkájuk honoráriumaként. Nem, az éppen csak élő idős asszonyokra örökmozgó kisgyermekeket bízunk, hogy az utolsó éveiket se tudják élvezni.

Viszont ők botorkálnak utolsó leheletükig szavazni, jellemzően az RMDSZ-re, jellemzően a családbarátokra. Köszönjük, RMDSZ! Jöhet a következő.